

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในโลกแห่งยุคโลกาภิวัตน์ที่เป็นอยู่นี้ ทุกชาติทุกภาษาต่างรับรู้ข้อมูลข่าวสารซึ่งกันและกันได้อย่างรวดเร็ว เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในแต่ละประเทศส่งผลกระทบต่อโยงใยสัมพันธ์ถึงกันตลอดเวลา จนแทบจะกล่าวได้ว่าโลกเราทุกวันนี้เริ่มเล็กลงทุกที ๆ ด้วยนวัตกรรมและความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีใหม่ ๆ ด้วยเหตุนี้ประเทศต่าง ๆ ในโลกจึงจำเป็นต้องติดต่อสื่อสารถึงกัน ภาษาจึงเป็นตัวเชื่อมที่มีความสำคัญและจำเป็น ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ทั่วโลกให้การยอมรับว่าเป็นภาษาสากล และต่างสนับสนุนส่งเสริมให้ประชาชนในประเทศได้เรียนรู้เพื่อที่จะได้นำไปใช้ในชีวิตประจำวันและในการติดต่อสื่อสาร จากข้อมูลในเอนไซโคพีเดีย (Encyclopedia, Britannica, 1972) พบว่า ในตอนต้นของปี ค.ศ. 1970 คนทั่วโลกใช้ภาษาอังกฤษติดต่อสื่อสารกัน โดยใช้เป็นภาษาแม่ จำนวน 280 ล้านคน และใช้เป็นภาษาที่สอง จำนวน 120 ล้านคน จะเห็นว่าภาษาอังกฤษมีความจำเป็นและคนส่วนใหญ่ในโลกใช้ในการติดต่อสื่อสารกันในทุก ๆ ด้านและมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ อย่างที่ สมิตรา อังวัฒนกุล (2537) ได้กล่าวไว้ว่า ปัจจุบันภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่เกือบทุกประเทศให้ความสำคัญต่อการเรียนการสอนเนื่องจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี วิทยาศาสตร์และอุตสาหกรรม ตลอดจนความสะดวกรวดเร็วในการติดต่อคมนาคม ทำให้ประเทศต่าง ๆ มีความใกล้ชิดกันต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน และภาษาอังกฤษก็เป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญและแพร่หลายมากที่สุด ไม่ว่าจะเป็นในด้านการศึกษาชั้นสูงทั้งในและนอกประเทศ ตำราหรือเอกสารทางวิชาการต่าง ๆ ก็จัดพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษ ผู้ที่รู้ภาษาอังกฤษดีสามารถที่จะเข้าใจความคิด ทศนคติ วัฒนธรรมของชนชาติอื่น ๆ ตลอดจนความก้าวหน้าทางวิชาการใหม่ ๆ และความเคลื่อนไหวของโลกในด้านต่าง ๆ เช่นเดียวกันกับ อัญชลี แจ่มเจริญ และคณะ (2526) ซึ่งได้กล่าวไว้ในทำนองเดียวกัน นอกจากนี้ ประนอม สุรัสวดี (2535) ได้กล่าวไว้อีกว่า ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการใช้ชีวิตและการพัฒนาในสังคมไทย คนที่มีความรู้ภาษาอังกฤษดีจะมีโอกาสในสังคมและมีโอกาสที่จะพัฒนาสังคมให้ก้าวหน้าไปพร้อมกันด้วย

ประเทศไทยเองก็มองเห็นความสำคัญและความจำเป็นของภาษาอังกฤษ ดังจะเห็นว่า ภาษาอังกฤษเข้ามาเกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตของคนไทยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2391 ในรัชกาลที่ 3 และถูกบรรจุให้เป็นวิชาบังคับในหลักสูตรฉบับ พ.ศ. 2438 จนถึง ฉบับ พ.ศ. 2503 จึงมีการเปลี่ยนแปลงจากวิชาบังคับมาเป็นวิชาเลือกในหลักสูตรฉบับ พ.ศ. 2518 จนถึงหลักสูตรฉบับปัจจุบัน (สมิตรา อังวัฒนกุล, 2537) การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยประสบกับปัญหาบางประการที่ทำให้ไม่สามารถกำหนดเป็นวิชาบังคับได้ในหลักสูตรทุกฉบับเพราะผู้เรียนไม่เห็นความจำเป็น หรือประโยชน์ของภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะเด็กในชนบทซึ่งมีสิ่งแวดล้อม และมีชีวิตอยู่อย่างไทย มีความจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษน้อย นอกจากนี้ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษมีน้อยและขาดคุณภาพอีกทั้งขาดตำราเรียนที่ตีพิมพ์ทั้งชุดอุปกรณ์การเรียนการสอนและอื่น ๆ อีกมาก

แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 7 พุทธศักราช 2535 - 2539 (พรสวัสดิ์ เพชรแดง และ นิติพร เพิ่มพูนศิลป์, 2535) ได้กำหนดจุดมุ่งหมายที่จะให้คนในประเทศสามารถใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการติดต่อสื่อสารกับนานาประเทศได้ และมีนโยบายที่จะส่งเสริมให้มีการเรียนภาษาต่างประเทศที่เอื้อต่อการพัฒนาประเทศอย่างกว้างขวาง เพื่อประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้า การติดต่อสื่อสารในด้านวิทยาการ การค้า ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ และการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม และในหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) (กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ, 2534) ก็ได้กำหนดวิชาภาษาอังกฤษไว้ในหลักสูตรเช่นเดียวกัน โดยจัดวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์พิเศษ ระดับชั้นป.5-6 ซึ่งมีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. ให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การใช้ภาษาอันเป็นพื้นฐานในการเรียนภาษาอังกฤษ
2. ให้มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียนที่จะช่วยให้ใช้ภาษาในการสื่อสารได้ตามวัยและศักยภาพ
3. ให้มีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษอันเป็นภาษาสากล มีนิสัยรักการอ่านและแสวงหาความรู้เพิ่มเติม
4. ให้เป็นแนวทางในการนำภาษาอังกฤษไปใช้ประโยชน์

จากวัตถุประสงค์ของวิชาภาษาอังกฤษในหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) จะเห็นว่าการเรียนการสอนจะมุ่งไปที่การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อ

การสื่อสาร โดยมีเป้าหมายหลัก คือการปลูกฝังและส่งเสริมให้นักเรียนมีทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนไปพร้อม ๆ กัน สามารถที่จะนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างแท้จริง (ประนอม สุรัสวดี, 2535) ซึ่งสอดคล้องกับความมุ่งหมายและนโยบายของแผนพัฒนา การศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 7

นอกจากนี้ ในปีการศึกษา 2539 กระทรวงศึกษาธิการ มีนโยบายที่จะปรับปรุงการเรียน การสอนภาษาอังกฤษ โดยกำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่ 1 ที่จะให้เรียนตั้งแต่ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 6 และเริ่มเรียนในปีการศึกษา 2539 นี้ (สุรัฐ ศิลปอนันต์, 2538) ในส่วนของการร่างหลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนที่จะดำเนินการสอนในปีการศึกษา 2539 นั้น ทางกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ จะทำการสร้างความพร้อมด้านโครงสร้างเนื้อหาหลักสูตร ระบบการเรียนการสอน และครูผู้สอน ก่อน เมื่อเปิดภาคเรียนจะได้ดำเนินการสอนได้ทันทีตามความพร้อมของแต่ละโรงเรียน ซึ่งคาดว่าจะชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 จะเปิดสอนได้ทุกโรงเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 จะเปิดสอนได้ 25 % ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 จะเปิดสอนได้ 10 % และขยายเป็น 100 % ในลำดับต่อไป สำหรับหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 นั้น จะเน้นที่การเตรียมความพร้อม สร้างความคุ้นเคยทางภาษาผ่านกิจกรรมที่สนุกสนาน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-6 จะเน้นทักษะเพื่อการสื่อสารและความเข้าใจในหลักภาษา ส่วนระดับชั้นมัธยมศึกษาจะเน้นทักษะเพื่อการ สื่อสารและความเข้าใจในหลักภาษาจนถึงขั้นใช้ได้อย่างแตกฉานทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และ การเขียน (สงป ลักษณะ, 2538)

ในการดำเนินชีวิตของคนเราทุกวันนี้ Barker (1981) กล่าวว่า 70 % ของคนเรา ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในรูปแบบต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นในด้านการติดต่อ การพูดคุยสนทนากัน การอ่านหนังสือหรือสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ การฟังการบรรยาย ฟังวิทยุหรือดูโทรทัศน์ เป็นต้น ซึ่งการที่ คนเราใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารกันมากขึ้นนั้น ประสพการณ์ในส่วนนี้จะช่วยให้การดำเนินชีวิตของ คนเรามีคุณภาพมากขึ้น

ถึงแม้ว่าภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจะมีความสำคัญเพียงใดก็ตาม การเรียนการสอน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในระดับประถมศึกษาที่มีจุดเน้น เพื่อให้มีความสามารถสื่อสาร กันได้ก็ยังไม่ประสบกับปัญหาต่าง ๆ มากมายอยู่ดี ทั้งนี้เนื่องจากในสังคมไทยมีการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษเฉพาะในห้องเรียนเท่านั้น ผู้เรียนเกือบไม่มีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษนอกห้อง เรียนเลย (อรพิน พจนานนท์, 2537)

จากการติดตามและประเมินผลการใช้หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 ของสำนักงานทดสอบทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ปีพุทธศักราช 2526 (สำนักงานทดสอบทางการศึกษา, 2526) ในส่วนของวิชาภาษาอังกฤษ พบว่าจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ 60%, และ 80 % ของนักเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ มีเปอร์เซ็นต์การผ่านเกณฑ์ดังกล่าวอย่างน้อยที่สุดเมื่อเทียบกับนักเรียนที่อยู่ในสังกัดเทศบาล และสำนักงานการศึกษาเอกชน ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงผลการติดตามและประเมินผลการใช้หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของสำนักงานทดสอบทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ปีพุทธศักราช 2526

สมรรถภาพทางการเรียน (ภาคทฤษฎีรวม 50 คะแนน)	เกณฑ์ คะแนนต่ำสุด	ร้อยละของจำนวนคนที่ผ่านเกณฑ์		
		สช.	สปช.	เทศบาล
ความถูกต้องในการฟัง อ่าน ข้อความการใช้ภาษา และ การเขียน	60% (30 คะแนน)	19.1	10.0	24.1
	80% (40 คะแนน)	2.7	1.6	5.1

นอกจากนี้ในการประเมินคุณภาพนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ประจำปีการศึกษา 2535 -2537 ของสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสุรินทร์ (หน่วยศึกษานิเทศก์, สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสุรินทร์, 2536, 2538, 2539) พบว่าผลสัมฤทธิ์ของแต่ละกลุ่มประสบการณ์มีดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงค่าร้อยละของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ จากผลการประเมิน
คุณภาพนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ประจำปีการศึกษา 2536 - 2537
ของสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสุรินทร์

ปีการศึกษา	ภาษาไทย	คณิตศาสตร์	สร้างเสริม ประสบการณ์ชีวิต	สร้างเสริม ลักษณะนิสัย	การงานและ พื้นฐานอาชีพ	ภาษาอังกฤษ
2535	74.00	64.05	69.52	79.57	76.48	64.22
2536	74.70	66.24	73.89	80.36	81.23	-
2537	74.02	66.07	70.73	81.70	80.35	63.57

จะเห็นได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในปีการศึกษา 2535 และ
ปีการศึกษา 2537 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพียง 64.22 และ 63.57 ในขณะที่ผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนของกลุ่มวิชาอื่น ๆ เกือบทั้งหมดอยู่ในระดับที่สูงกว่า

สภาพโดยทั่วไปที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษซึ่งถือว่าเป็นผลสัมฤทธิ์รวม
ของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารต่ำกว่ากลุ่มประสบการณ์อื่น เนื่องจากครูขาดความสามารถ
ในการสอน ขาดเทคนิควิธีสอน การเรียนการสอนยังเน้นครูเป็นศูนย์กลาง นักเรียนไม่มีส่วนร่วม
ในกิจกรรมการเรียนการสอน เน้นการสอนโครงสร้างและไวยากรณ์มากเกินไป กิจกรรม
น่าเบื่อหน่าย ส่งผลให้เด็กมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชา ต่อครู และทำให้ไม่เห็นความสำคัญของวิชา
ภาษาอังกฤษ (สมศักดิ์ นาวายุทธ, 2527; อัญชลี แจ่มเจริญ และคณะ, 2532; ทิพวัลย์
มาแสง, 2532; เฉลิมพล ดาวเรือง, 2535; สุวิมล กัลยา, 2535; สุมิตรา อังวัฒนกุล,
2537 และ อรพิน พจนานนท์, 2537) นอกจากนี้ จริญญา วงศ์สายันท์ (2514) กล่าวว่า
สาเหตุที่การเรียนการสอนภาษาอังกฤษของไทยไม่ได้ผลเท่าที่ควร เพราะเด็กขาดแรงจูงใจ
ในการใช้ภาษาอังกฤษทั้งในการพูด การฟัง และการเขียนในชีวิตประจำวัน ซึ่งสอดคล้องกับ
งานวิจัยของ ศรีนวล วรรณสุธี (2536) ที่พบว่า เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษและแรงจูงใจ
มีความสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กล่าวคือ ถ้าเด็กมีเจตคติที่ดีต่อวิชาที่เรียน มีแรงจูงใจ
ที่ทำให้สนใจและตั้งใจเรียน ก็จะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ในทางตรงกันข้าม ถ้า

นักเรียนมีเจตคติที่ไม่ดีต่อวิชาที่เรียน และขาดแรงจูงใจในการเรียน ก็จะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำลงด้วยเช่นกัน

จากที่กล่าวมาพอสรุปได้ว่า สาเหตุสำคัญที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษซึ่งยึดแนวการสอนเพื่อการสื่อสารไม่เป็นที่น่าพอใจก็คือ เทคนิควิธีสอนของครูที่เน้นทางด้านไวยากรณ์มากเกินไป ครูเป็นศูนย์กลาง จัดกิจกรรมการเรียนการสอนไม่น่าสนใจไม่สอดคล้องกับการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสาร ส่งผลให้แรงจูงใจในการเรียนต่ำและนักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชา

ปัจจุบันวิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมีอยู่มากมายหลายวิธี แต่ละวิธีมีข้อดีข้อจำกัดแตกต่างกันออกไป ในการนำไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับหลักการและจุดประสงค์การเรียนการสอนในแต่ละครั้งนั้น ไม่มีวิธีใดที่สมบูรณ์แบบที่สุดที่จะนำไปใช้ได้ตรงตามความมุ่งหมายที่ต้องการ

วิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปล (The grammar - translation method) เป็นวิธีสอนที่มุ่งให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับคำศัพท์ และกฎไวยากรณ์ รวมทั้งข้อยกเว้นต่าง ๆ โดยมีครูเป็นผู้อธิบาย (สมิตรา อังวัฒนกุล, 2537) วิธีสอนแบบนี้จะทำให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในคำศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์ กฎเกณฑ์และข้อยกเว้นต่าง ๆ ทางภาษา

วิธีสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจ (The cognitive code learning theory) มุ่งเน้นให้เข้าใจคำศัพท์และโครงสร้างทางภาษาเช่นเดียวกับวิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปล แต่การจัดกิจกรรมมุ่งให้สามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้ และมุ่งพัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้าน การฝึกหรือการแสดงออกทางภาษา (performance) จะกระทำหลังจากผู้เรียนได้มีความรู้ความเข้าใจภาษาแล้ว (competence) Carroll (อ้างถึงในสมิตรา อังวัฒนกุล, 2537) กล่าวถึงวิธีสอนนี้ว่า เป็นวิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปลในโฉมหน้าใหม่ เพราะวิธีสอนแบบนี้ การเรียนภาษาเป็นกระบวนการเรียนเสียง คำศัพท์ โครงสร้างและการวิเคราะห์ภาษาอย่างมีระบบแบบแผน และให้ความสำคัญต่อความเข้าใจในโครงสร้างทางภาษามาก การฝึกหัดจะทำหลังจากผู้เรียนมีความเข้าใจแล้ว

วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (The communicative approach) มุ่งเน้นการพัฒนาความสามารถของนักเรียนในการใช้ภาษา (use) ตามความมุ่งหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยให้ความสำคัญกับความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (fluency) แต่ก็ไม่ละทิ้งในความถูกต้องของภาษา (accuracy) เพียงแต่ว่าไม่ได้เน้นและให้ความสำคัญมาก

เท่านั้น กล่าวคือ ถ้าผู้เรียนใช้ภาษาไม่ถูกต้องตามหลักโครงสร้างทางภาษา แต่สามารถที่จะสื่อสารกันได้ตรงความหมายที่ต้องการ ถือว่าความผิดนั้นไม่ใช่ความผิดร้ายแรงที่ต้องใส่ใจมากนัก การแก้ไขจะดำเนินการเฉพาะที่เห็นว่าสำคัญ ซึ่งถ้าปล่อยไว้อาจจะทำให้เกิดการสับสน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเน้นการทำกิจกรรมเพื่อฝึกการใช้ภาษาที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงให้มากที่สุด โดยฝึกในลักษณะทักษะสัมพันธ์ (integrated skills) ผู้สอนเป็นผู้นำหรือกำหนดกิจกรรมให้ผู้เรียนฝึก เช่น สร้างสถานการณ์ให้นักเรียนได้สนทนากัน ให้มีปฏิริยาโต้ตอบซึ่งกันและกันในหลาย ๆ ลักษณะ เช่น เป็นคู่ เป็นกลุ่ม

จากสภาพปัจจุบัน สภาพปัญหา และแนวคิดในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร กอปรทั้งมีผู้กล่าวไว้ว่าการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นจำเป็นต้องให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ทั้งรูปแบบโครงสร้างของภาษาและการใช้ภาษา ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความถูกต้อง (accuracy) ของภาษา ไม่ใช่ใช้ภาษาได้คล่องแคล่ว (fluency) เพียงอย่างเดียว และ แรมสมร อยู่สถาวร (2535) กล่าวไว้อีกว่า สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาในด้านวิธีสอน มีแนวโน้มที่จะใช้วิธีสอนแบบผสมผสาน (Electic method) มากขึ้น ไม่เจาะจงใช้วิธีใดวิธีหนึ่งโดยเฉพาะ ทั้งนี้เพราะตระหนักว่า การนำส่วนดีของวิธีสอนแบบต่าง ๆ มาผสมผสานใช้ในการสอนให้เหมาะกับลักษณะผู้เรียน เนื้อหา และวัตถุประสงค์ของการสอนในแต่ละครั้งนั้น จะช่วยให้การเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการนำวิธีสอนทั้ง 3 วิธีที่กล่าวมา คือ The grammar - translation method, The cognitive code learning theory, และ The communicative approach มาผสมผสานกัน โดยนำหลักการของแต่ละวิธีที่กล่าวมามาใช้ และกำหนดรูปแบบขั้นตอนการสอนที่ชัดเจน โดยเน้นการจัดกิจกรรมตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและยึดวัตถุประสงค์เชิงหน้าที่ของภาษาขึ้น เพื่อศึกษาถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ผลที่ได้จากการศึกษาจะได้ใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบผสมผสานกับการสอนตามคู่มือครู

1.3 สมมติฐานในการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานการวิจัย ดังนี้

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนจากการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบผสมผสานสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนในกลุ่มโรงเรียนโคกกลาง สำนักงานการประถมศึกษากิ่งอำเภอมโนรมย์ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสุรินทร์ กำลังเรียนอยู่ภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2538

2. กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านโคกกลาง กลุ่มโรงเรียนโคกกลาง สำนักงานการประถมศึกษากิ่งอำเภอมโนรมย์ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสุรินทร์ กำลังเรียนอยู่ภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2538 จำนวน 2 ห้องเรียน

3. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง เป็นเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษใน English Is Fun Book IV บทที่ 13 - 14

4. ตัวแปรที่ศึกษา

4.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ วิธีสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งมี 2 วิธี คือ

1) การสอนตามรูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบผสมผสาน

2) การสอนตามคู่มือครู

4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

1.5 คำจำกัดความและนิยามศัพท์เฉพาะ

1. นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มโรงเรียนโคกกลาง สำนักงานการประถมศึกษากิ่งอำเภอมโนรมย์ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสุรินทร์ที่กำลังเรียนอยู่ภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2538

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ซึ่งแบ่งออกเป็น คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฉบับที่ 1 และ
คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฉบับที่ 2

3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งครอบคลุมทั้งความรู้
ทางภาษาและทักษะในการใช้ภาษา โดยแบ่งเป็น 2 ฉบับ คือ

ฉบับที่ 1 แบบทดสอบข้อเขียน (Paper and pencil test) วัดความรู้
ความเข้าใจทางภาษาและทักษะสัมพันธ์ ทดสอบด้านการฟัง การอ่าน การเขียน คำศัพท์และ
ไวยากรณ์ จำนวน 50 ข้อ ดังนี้

ตอนที่ 1 วัดทักษะสัมพันธ์ ทดสอบการฟัง การอ่าน และการเขียน

- 1) วัดทักษะการฟัง (Listening test) จำนวน 13 ข้อ 13 คะแนน
- 2) วัดทักษะการอ่าน (Reading test) จำนวน 11 ข้อ 11 คะแนน
- 3) วัดทักษะการเขียน (Writing test) จำนวน 13 ข้อ 13 คะแนน

ตอนที่ 2 วัดความรู้ความเข้าใจทางภาษา ทดสอบด้านคำศัพท์และไวยากรณ์
(Grammar and vocabulary test) จำนวน 13 ข้อ 13 คะแนน

ฉบับที่ 2 แบบทดสอบปากเปล่า (Oral test) วัดทักษะการพูด ซึ่งมี 3 กิจกรรม
กิจกรรมละ 15 คะแนน รวม 45 คะแนน คือ short talk, interview, describing
personal characteristics.

4. รูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบผสมผสาน หมายถึง รูปแบบการสอน
ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยอาศัยหลักการ แนวคิดที่เหมาะสมและสอดคล้อง
กันซึ่งเป็นการนำส่วนที่ดีของรูปแบบการสอนแบบ The grammar - translation method,
The cognitive code learning theory และ The communicative approach
มาผสมผสานกัน (แสดงไว้ที่หน้า 58-65) โดยมีแนวคิดในการจัดการเรียนการสอนดังนี้คือ
มุ่งเน้นการเรียนรู้ทั้งด้านรูปแบบของภาษา และการใช้ภาษา การเรียนการสอนและการจัด
กิจกรรมที่เน้นการสื่อสาร เพื่อพัฒนาทักษะทั้งสี่ด้าน และให้นักเรียนได้รับรู้ข้อมูลย้อนกลับ
จากการฝึกกิจกรรมทางภาษาในแต่ละครั้งที่เรียน

5. การสอนตามรูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบผสมผสาน หมายถึง การสอน
ตามแผนการสอนที่ดำเนินการและมีลำดับขั้นตอนการสอนตามรูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
แบบผสมผสานที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

6. การสอนตามคู่มือครู หมายถึง การสอนตามแผนการสอนที่ดำเนินการตามวิธีการสอนตามคู่มือครู English Is Fun Book IV บทที่ 13 - 14 ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแบบผสมผสาน
2. ได้แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแบบผสมผสาน
3. เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในระดับประถมศึกษา